

СЪВРЕМЕННА БАСНЯ

Прешленигѣ на змията се навдигнали и запротестирали. Най-много викала опашката:

„Какъ тъй, главата да върви все напредъ и, завъртѣла се високо, да си оглежда пѣтя, а тѣ да се мѣкнатъ подире ѝ по търни и по камѣнаци? Не е ли явно, че тя пази себе си, а за тѣхъ не иска и да знае?“

Викали, крѣскали, гърчили се и най-сетне решили: вече ще върви опашката напредъ. Ето, тя нищо не вижда, по нищо не се отличава отъ тѣхъ и нѣма да трепери само за себе си. Падне ли въ трапъ, ще паднатъ и тѣ; убоде ли се, ще се убодатъ всички; олющи ли се кожата ѝ, или се разранятъ месата ѝ, нека и тѣхъ да сполети сѣщото. Болката е по-малка, когато е обща. Нали всѣки ще знае, че и съ него е станало туй, което е станало и съ другитѣ? А тази утѣха не е малка.

Напраздно ги придумвала главата да не правятъ така. Напраздно имъ обяснявала, че тя се изправя, за да оглежда пѣтя, но не само за себе си, а и за тѣхъ.

Никой не я слушалъ.

И опашката трѣгнала напредъ. Радостно се затѣтрили прешленигѣ подиръ нея. Ала не се минало много, и всички заохкали по-болезнено и по-страшно отпреди. Вмѣсто по равнище, опашката ги затѣршила изъ гѣстъ и бодливъ търнакъ. Колкото повече се напѣвала да ги извлѣче отъ тамъ, толкова по-лошо. Още малко и тѣ ще се разрѣфатъ така, че поменъ нѣма да остане отъ тѣхъ. Ами сега?

„Не, главата ги водѣше по-добре.“ Пакъ ги бодѣха търнацитѣ, но не ги кѣсеха. И обръщатъ се къмъ нея съ молба да ги поведе отново, но късно. Нейнитѣ очи били извадени отъ бодилитѣ, а черептъ ѝ разбитъ.

Какво е станало по-нататкъ, всѣки може да разбере. Така е винаги, когато опашката върви напредъ и води.

С. Чилингировъ